

СЪДЪРЖАНИЕ:

УВОД.....	3
1. Моралност на плоското облагане.....	3
2. Ефектите на прогресивното облагане на лицата.....	5
ЗАКЛЮЧЕНИЕ.....	8
ИЗПОЛЗВАНА ЛИТЕРАТУРА.....	9

УВОД

Въпреки че никой не се радва да плаща данъци, повечето признават, че данъците са цената, която плащаме за основната инфраструктура и услугите, предоставяни от публичните власти. В едно свободно и проспериращо общество гражданите като цяло ще се съобразяват с данъците, стига да са изпълнени определени критерии. Първо, политическите процеси осигуряват на гражданите информация за това как и доколко те се облагат с данък. Второ, държавните служители служат като „добри пазители” на ресурсите, генерирани от данъчната система. И накрая, повечето граждани възприемат, че данъчните тежести и ползи се разпределят по равен и справедлив начин.

В сложна икономическа и социална среда може да не е възможно да се създаде и администрира данъчна система, която да е равнопоставена и справедлива в абсолютен смисъл. Но една данъчна система, която обикновено се възприема като равна и справедлива, е желана и постижима цел.

Значението на данъчното равенство и справедливост отдавна се признават. Адам Смит е създал "четири максими по отношение на данъците", една от които е необходимостта за равенство в данъчната система. Следващите автори са разширили максимите на Адам Смит, като са добавили простота, прозрачност, неутралност, икономическа ефективност и други желани качества за добра данъчна система. Въпреки всичко, равнопоставеността на данъците и справедливостта продължават да бъдат най-често посочваните характеристики, когато се дискутират за идеална данъчна система.

1. Моралност на плоското облагане

Една от най-неочакваните позиции е, че някои хора считат, че получават ползи от плоския данък. Защитата на плоския данък се основава на аргументи като "трябва да бъде достатъчен", за да покрие нуждите на обществото, а другият засяга въпроса за справедливост. Да, плоския данък може да доведе до опростяване на данъчното законодателство, но генерирането на богатство чрез плоско данъчно облагане не е морално обезпечено.

Аргументът е следният: Доходът, който индивидът получава, е възнаграждение за стойността, която такъв човек добавя. Пазарът определя стойността на всяка стока и услуга. Тъй като тривиалните нужди са лесно задоволени, те не са толкова високо ценени. Ето защо, колкото повече допринасяме за задоволяване на нуждите на

обществото, толкова повече печелим. И по този начин, колкото повече усилия полагаме за задоволяване на нуждите на обществото, толкова по-голяма стойност човек предоставя.

Следователно всички хора получават легално своето богатство и е несправедливо да се облагат богатите с по-висок процент от бедните, тъй като богатството им е проста проява на по-голямата стойност, която те са предоставили на обществото. Прогресивната данъчна ставка взема пари от най-продуктивните и полезни граждани и ги дава на най-малко производителните и полезни, което е несправедливо.

Много хора, които са състрадателни мислят подобно, когато се сблъскват с дълбоките неравенства в икономическата система. Но това е наивен и погрешен аргумент по две причини.

Първо, фалшиво е, че парите, разменени в дадена сделка, като цяло са добра оценка на стойността, предоставена на обществото от сделката. Понякога това е добра оценка на стойността, предоставена на платеща, но несъществена или вредна за общността на платеща (например търговията с оръжие и борсовата спекулация). Понякога стойността, предоставена на обществото не може да бъде оценена по време на сделката. Понякога стойността е много по-висока от разменените пари, тъй като страната получател е в неравностойно положение и не може да плати сума, съответстваща на полученото насреща (например, повечето доброволни работи). Тогава е погрешно да се смята, че стойността, предоставена на обществото, се равнява на богатството, получено в процеса.

Второ, фалшиво е, че усилието, което човек упражнява, оптимално съответства на ползата, която ще даде на обществото. Нямаме равнопоставени условия: бедните граждани по дефиниция имат по-малко капитал от богатите граждани, а оттук и по-малко лостове, за да дадат по-голяма стойност на обществото със същите усилия.

Така че усилията, които се упражняват не съответстват на стойността, която се предоставя на обществото, а стойността, предоставена на обществото, не съответства на личното богатство. Просто не можем да приемем, че богатите сред нас са дали по-голяма стойност на обществото или че са направили по-големи жертви за него. Можем обаче да видим етичния случай за използване на излишния капитал за преодоляване на проблемите на обществото, като облагаме пропорционално повече тези с пропорционално по-малко нужди.

Някои хора вярват, че прогресивна система е несправедлива. Според изследователския център на Рев 2,5% от данъкоплатците плащат 48,9% от общия